

pedig itt nem ért célt, egy közvetítő útján a gerilla-csapatokhoz. A közvetítő tízezer dollárt tett le váltságdíj fejében. Azonban ez sem vezetett eredményre. Végre a kínai központi kormányhoz fordultak, amely elrendelte, hogy a foglyot bocsássák szabadon, mire a gerilla-osztag az olaszt visszaszállította Peipingbe, visszaadva a tízezer dollár váltságdíjat is.

De nem okvetlen szükséges, hogy ilyen kalandos utakon jusjunk a kínai kormány fenntartása alatt álló területekre. Mint aféle utas, cókómókkal felszállok egy partmenti gőzösre, mely olasz zászló alatt hajózik és nem egész két nap alatt biztos révben vagyok. A tulajdonképpeni utazás csak pár napig tart. A második nap a kínai ellenőrzéssel és a kikötőbe való behajózással telik el. Micsoda elégtétel a zár alatt tartott vizeken egy kínai katonákkal megrakott csónakot látni, amint a kikötőtől tisztaságban horgonyt vetett hajóhoz úszik, amely bebocsájtást kér. A kikötőből semmit sem látni. Hatalmas sziklafal választja el a hajónktól. Az út sziklaktól övezett. Gőzösünk egy révcsonaktól vezetve lassan halad előre a kacsaringós, szirtes szoroson keresztül. Itt a természet maga emelt erődtményt, mely gúnyt űz a japán hajóágyúkból. A szorongatott emberek mégis kénytelenek voltak biztonságuk emelésére a parttól az ország belsejébe vezető gyönyörű autótutat mérföldnyi hosszú-

ságban dinamittal felrobbantani.

A japán stratégák úgy számítottak, hogy Kínának a Jangcsö folyótól északra eső részéből második Mandzsúriát csinálnak, mihelyt Tiencsin—Pukau, Nanking—Shanghai és Shanghai—Hangcsau vasútvonali zónákat megszállják. Nem vették azonban figyelembe, hogy a vasútvonalakon kívül is vannak kínaiak által lakott területek. A gerilla-czredek, mint a rendszeres kínai katonaság része, a néptől támogatva megakadályozzák a megszállt területek pacifikálását. A japán helyőrségek közötti összeköttetéseket megszakítják, felfegyverzik a népet és megteremtik az összeköttetést a megszállt és szabad területek között. A kínai nemzetet fegyverbe állítják azokon a területeken, ahova az ellenségnek sikerült betörnie és hatalmas erődtményeket emelnek a megszállt ellenesség háta mögött. Állandó tevékenységük arra kényszeríti a japánokat, hogy Észak-Kínában milliós hadsereget tartsanak állandá készenléthben a városok, útvonalak és központi kikötők védelmére.

Így kötik le a japán haderők javát a partizán csapatok és ezzel lehetővé teszik a központi kormánynak, hogy az ország délnyugati és északnyugati részében hatalmas, erős hadsereget szervezzen és hogy nyugodtan előkészíthesse a kínai nép győzelmének ügyét.

Agnes Smedley

Figyelő

Helyzetkép Angliából

Az angol élet jelszava most: „Down”, ami magyarul azt jelenti, hogy: „Le”. Mindenki menekül „le” a földre, még pedig minél mélyebbre. Az emberek vermekben bujjálnak. Hiába próbálnak a miniszterek ezzel a tömegőrülettel szembeszállni, „le”hurrogják őket.

Az egész ország züllik „le”felé.

Egy fél év, azaz a müncheni kapituláció óta az angol kormány komolyan igyekszik az országot előkészíteni a háborúra, de az angol közönség, munkások, liberálisok, konzervatívok egyaránt, a kormány előkészületeit kontárkodásnak minősíti. Hiába mondja el Chamberlain egymásután beszédeit,

hiába van állandó mosoly az arcán, a pánikot nem tudja leszerelni, mert a népnek sem hozzá, sem munkatársaihoz bizalma nincs. A képviselők többsége sem azért támogatja, mert bízik benne, hanem azért, mert fél az utána következő káosztól. Ettől a Középeurópából fenyegető állandó felfordulástól (permanens káosz) fél az ellenzék is, mely ép oly tehetetlen az eljövendő brit politika kérdéseivel szemben, mint a mostani kormány.

Évszázados angol hagyomány bevágni az események és dolgok közeledését, azután elhárítani, de sohasem kezdeményezni. Ezért nem tudott Anglia a támadó fasizmus ellen, mindjárt valami hasonlóan hatástokat szembeállítani és ez okozza az angolok gyengeségét. Az angol békeszerető, jóindulatú, de a pénzéért akar is valamit. Abba belenyugszik, hogy 500 millió font az ideai költségvetés, de azzal nem elégszik meg, hogy ekrazit bombák ellen bádoggállványok, légi bombázás ellen gázálarok és gázbombák ellen térdigérő lövészárkok legyen a védelem. Kétségbeejtővé teszi a helyzetet a 2 millió munkanélküli és menekült kegyetlen versengése is. Egy hajón ülnek és egy örvény felé haladnak, mégis azon vitatkoznak, hogy ki érdemel több szánalmat. A jóindulatú emberek egyformán akarnak segíteni a munkanélkülieken, csakúgy mint Baile Szelasszién és a német, cseh és spanyol menekülteken. vagyis egy hatéves rövidlátó politika összes áldozatain. De mindnyájan a nagy és tehetetlen egyházak és a kis és tehetetlen segítőbizottságok egyformán tudják, hogy a közeledő viharral megbirkózni nem tudnak.

Ezeknek a harcoknak, segítőkészségnek, felvonulásoknak, tüntetéseknek, koporsó proceszióknak, gyűléseknek jelképe a naponként látható lövészárkok, amely senkit ki nem elégít, ellenben a volt katonákat életük legrosszabb idejére emlékezteti. Hiába akarja a sajtó sport és társa-

dalmi események leírásával az izgalmat csillapítani. Tudja mindenképpen, hogy az emberiség döntő élet halál harca kezdődik, de a közvélemény szerint erre a harcra jobban kellene előkészülni.

A fasizmus lényege a beszámíthatatlanság és kiszámíthatatlanság és ez ellen nem használ az esernyő. A „demokrácia” hopp-mesterei rendeznek még ünepségeket az udvarnál, parlamentben és egyházban, de nem törődik vele már a nép. Mást akar. Védelmet! Mélyebb árkokat, mélyebb veremeket. A nép most irigyli bányászait, mert azok pár száz méter mélyen vannak a föld alatt és „védettebbek”?

Mohácsi Irén

A magyar kormányválságok titka. Imrédy bukását a sajtó egyrésze félreértette, azt adva magyarázatul, hogy a bukás Imrédy „zsidóvolta miatt” következett be. Nemcsak az Imrédy kormány, hanem általában a magyar kormányok jelenlegi sűrű váltakozására ad választ Szentessi Károly az „Új Hang” egyik legutóbbi számában „Belső harc a fasizálás körül” című cikkében. Többek között az alábbiakat fejt ki:

A magyarországi politika eseményszerűen élesen rávilágítanak arra, hogy az uralkodó osztályok körében nézeteltérések vannak, hogy a nagytőkések és a nagybirtokosok mindaddig nem tudtak megegyezni abban, hogy a jövőben milyen eszközökkel biztosítsák osztálykiváltságaikat, milyen mértékben és milyen eszközökkel idemítsák hozzá Magyarországot a róma-berlini tengely fasiszta rendszeréhez. A nyilvánosság előtt folyó politikai harcok belső kérdései ezek voltak: nyílt fasiszta diktatúra legyen-e, vagy olyan messzemenő engedményeket kapjon-e a fasizmus, amik már elmoszák a határt a nyílt fasiszta diktatúra felé, vagy megmaradjanak a nagybirtokosok és nagytőkések uralmának eddigi formái, ha egyre jobban fasizálódo tartalommal is?

• Szemmel látható, hogy az ural-